

05. Zpráva

Různé typy zpráv

jedno z možných dělení:

- čtená
- autorský monolog
- zvuk respondenta
- zvukový „balíček“
- minireportáž)

jiné možné dělení:

- flešová
- čtená (monologická)
- zvuková (respondent, či respondent se spojováký)
- reportážní
- zpravodajský rozhovor (s reportérem na místě)
- zpravodajské vystoupení (respondent)
- zpravodajský přenos (v podstatě bez redakčního zásahu – jen úvod a závěr)
- referát (živý monologický vstup reportéra z místa)

Zpráva je nejčastěji produkovaný formát ve zpravodajské redakci. Příslušná události či téma je sice v některých případech rozvíjeno i ve větších formátech (rozhovor, reportáž), ale zpráva je základním prostředkem, jak se informace dostávají k posluchačům. Musí proto obsahovat základní informace a podávat je přehledným a atraktivním způsobem.

Struktura rozhlasové zprávy:

- vyvrcholení
- příčina
- účinek

Úvodní, neboli titulková věta – obsahuje základní informaci o tom, co se stalo, nebo co se stane – musí být formulována tak, aby posluchač dokázal identifikovat, o jakou událost se jedná a jak je třeba pro něj osobně důležitá. Současně by měla obsahovat nějakou provokující nejasnost či rozpor, aby posluchač měl potřebu sledovat dál

Další rozvíjení zprávy - nabalování detailů podle tradičních otázek, které by měla každá zpráva zodpovídat:

- Co se stalo?
- Kde se stalo?
- Kdy se stalo?
- Komu se stalo/Koho se týká?

- Jak?
- Proč?
- Co to znamená? (jaký to bude mít dopad?)

Jednotlivé otázky jsou pochopitelně v každé zprávě zodpovězeny jinak detailně, podle toho, které jsou v daném případě klíčové, a které méně důležité. Pokud máme možnost vybírat, která z daných otázek odpovíme my (ať už v ohlášení, nebo ve spojovacím slově mezi respondenty), volíme vždy ty, které obsahují jasná fakta, naopak respondent by měl sám říci to, co je sporné, nebo co potřebuje právě jeho autoritu - například při zprávě o rozsudku soudu by měl soudce zodpovědět otázku „proč“ (proč padl zrovna tak vysoký/nízký trest).

Anketa – specifickým typem zprávy je anketa (většinou ani nebývá jako zpráva ve vlastním slova smyslu chápána). Obvykle nepřináší žádná fakta (ta sou pouze v ohlášení, nikoliv ve zvuku), ale mapuje názory a postoje veřejnosti (či určité skupiny, která má vztah k dané problematice). Přestože nejde o klasický průzkum veřejného mínění, musí co nejvěrnější odrážet zjištěný postoj k dané otázce. Tzn. jestliže například na nějakou otázku polarizující společnost dostanu při natáčení přibližně dvakrát více odpovědí kladných, než záporných, musí být tento poměr zachován i ve výsledné podobě ankety, i když nebudou použity všechny odpovědi.